ΚΥΨΕΛΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
προπληρωτέα
Ἐν Ἑλλάδι. . . . . Δρ. ν. 6.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. . . . 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΟΘΩΝ ΡΕΝΤΖΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'.—ΦΥΛΛ. 18.
ΑΡΙΘΜΟΣ 42,
Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 10 Ἰουλίου 1886

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΓΚΡΙΤΖΟΒΑΛΙ

—

Ἐκεῖ 'στῆς κορφαὶς τοῦ προφήτη Ἠλία,
Ἐκεῖ 'στοῦ ΓΚΡΙΤΖΟΒΑΛΙ τοὺς μαύρους ς̓αυρούς
Διαβαίνει ἡ Πατρίδα μας, ἡ Δόξα κὴ Ἀνδρία,
Νὰ κλάψουνε λίγους λεβέντες νεκρούς.

Χλωμὴ, 'ς ἕνα τάφο ἡ Ἑλλὰς γονατίζει,
Τὴ Δύση Θωρεῖ μὲ βρεγμένη 'μματιὰ,
Καὶ ς̓έφανα' ἀπ' ἄνθη Μαΐου σκορπίζει
Πλεγμένα μὲ δάφνη κὴ ἀθάνατ' ἐτιμὰ !

Ἀνάφτ' ἡ Ἀνδρία κερὶ καὶ λιβάνι
Καὶ φέρλει τὸ χέρι σὲ κάθε ς̓αυρὸ,
Ἡ Δόξα τραγοῦδι νεκρόσιμο πιάνει
Καὶ ψέλνει σὲ κάθε λιμοντάρι νεκρό.

«Ξυπνᾶτε, λεβέντες, τριγύρω νὰ δῆτε
Τὸν τόπο, ποῦ χύσατε λύσσας ἀφρούς,
Ξυπνᾶτε, γιὰ κάθε ταμποῦρι νὰ εἰπῆτε
Πῶς 'ξάπλωσε τόσους Ἀπίς̓ους νεκρούς·

Ξυπνᾶτε, τοῦ Λώρη νὰ ψᾶλτε τραγοῦδι,
Ἡ Δόξα δὲν ψέλνει τῆς Κούτρας σπαθὶ,
Τῆς δάφνης νὰ βῆχτε κ' ἐκείνου λουλοῦδι,
Ἡ δάφνη σ' ἐκείνη τὴ γῆ δὲν ἀνθεῖ !

Ξυπνᾶτε. . . . Μὰ ὄχι ! . . . . Βαθειὰ κοιμηθῆτε
Νὰ δειῶξτε τὴ κούραση ς̓ὴ μαύρη σιγή. . .
Σὲ λίγο. . . σὲ λίγο γοργὰ σηκωθῆτε
Νὰ θάψτε καὶ ἄλλα ἀδέρφια 'ς τὴ γῆ !»

Ναί ! Ἐκεῖ 'στὸ Γκριτζόβαλι σὲ λίγο, Πατρίδα,
Θὰ δώσης τὸν ὅρκο ς̓ούς μαύρους ς̓αυρούς,
Τοῦ Πλάς̓η 'σὰν πρῶτα νὰ λάμψῃς ἐλπίδα
Ἢ μνῆμα αἰώνιο νὰ λυώνῃς νεκρούς !

Μὰ δώσε, οὐράνιε τοῦ κόσμου Πατέρα,
Στὸν Κόσμο, ποῦ σκόρπισε ς̓ὴ γῆ λευθεριὰ,
Τὰ μαῦρα τὰ σίδερα νὰ σπάσῃ μιὰ μέρα,
Ἢ πνίχ'τον γιὰ πάντα ς̓ῆς γῆς τὴν καρδιά !

Εἷς ἔφεδρος ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΟΣ.

ΜΥΘΑΡΙΑ ΕΜΜΕΤΡΑ

Ὅπου τὰ θέματα τῆς συνδιαλέξεως, καθ'ὅ μὴ ποικίλα, ἐξαντλοῦνται ταχέως καθὼς οἱ μῦθοι κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος εἰσὶ τό ἄρτυμα πάσης οἰκογενειακῆς ἢ καὶ συγγενικῆς ἀκόμη, συναναστροφῆς, μεταξὺ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων. Οὕτως ἐν ταῖς πολίχναις καὶ τοῖς χωρίοις. Οἱ ἄνδρες ἐκεῖ, περὶ τὴν λύκην τῆς ἑσπέρας ἐπανερχόμενοι ἐκ τῶν ἀγρῶν των, ἀφοῦ πρῶτον πε-

ριποιηθῶσι τὸ κτῆνος ὅπερ ἔσχον βοηθὸν ἐν τῇ ἐργασίᾳ, καὶ μετ' ὀλίγον γευθῶσι τοῦ λιτοῦ ἐδέσματος, τὸ ὁποῖον παρεσκεύασεν ἡ μήτηρ, ἡ σύζυγος ἢ ἡ ἀδελφή, μετὰ ταῦτα, ἢ κατακλίνονται ἐνωρὶς, ὅπως ἀναλάβωσι δυνάμεις τὰ κεκμηκότα μέλη των διὰ τοὺς κόπους τῆς ἐπιούσης, ἢ συνερχόμενοι περὶ τὴν χαμηλὴν ἑστίαν των, εὑρίσκουσιν ὅπως δήποτε ὕλην τινὰ ὁμιλίας, περὶ τῆς καλλιεργείας λ. χ. τῶν κτημάτων, τῆς ὠφελείας ἢ ζημίας αὐτῶν ἐκ τῆς ὀψίμου ἢ πρωίμου βροχῆς, τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν καὶ ἄλ. τ. 'Αλλ' αἱ γυναῖκες ὑπὸ τὸ θαμβερὸν φῶς τῆς λυχνίας νηθουσαι, ῥάπτουσαι, ἢ δι' ἄλλης παρομοίας ἐργασίας ἀπασχολοῦσαι τὰς χεῖράς των, ἀποροῦσαι δέ τινος ἀξιολόγου ἀφορμῆς ἵν' ἀπασχολήσωσι καὶ τὴν γλῶσσάν των, καὶ θέλουσαι ν' ἀποσοβήσωσι τῶν χειλέων των τὰ χασμήματα, τοὺς ἀψευδεῖς τούτους προαγγέλους τοῦ λυσιμελοῦς ὕπνου, καλοῦσι περὶ αὐτὰς τὰ παιδία τῆς οἰκογενείας, ἵνα τὸ μὲν, τοῖς ἀφηγηθῶσι μῦθόν τινα, ὅν, εἰκοσάκις τοὐλάχιστον διηγήθησαν μέχρι τότε, τὸ δὲ ἵνα καὶ αὐταὶ μὴ νυστάξωσι πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐργασίας των.

Τὰ παιδία ἐπιτερπεστάτην ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας των εὑρίσκοντα τὴν ἀκρόασιν τῶν παραμυθίων, τὰ ὁποῖα καὶ πιστεύουσιν, ὅπως καὶ πᾶσαν ἄλλην χίμαιραν, παραιτοῦνται πάραυτα οἷου δήποτε παιγνιδίου, ὅ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔτυχε νὰ παίζωσι, καὶ μετὰ σπουδῆς κυκλοῦσι τὴν μελίγλωττον μητέρα καὶ μάμμην. Ἡ ἑτέρα τούτων τότε, ἡ μάμμη κατ' ἐξοχὴν, προλογιζομένη συνήθως διὰ τοῦ

Κόκκινη κλωστὴ βαμμένη, — 'Σ τὴν ἀνέμη [τυλιγμένη,
Δός της φλώτσους νὰ γυρίσῃ,
Καὶ τὴν καλή μας συντροφιὰ, νὰ τὴν καλη- [σπερίσῃ.

ἀρχίζει μετὰ ἐπικῆς λεπτομερείας μῦθόν τινα ὑπὸ τῶν ἐγγόνων της προδηλωθέντα, καὶ δὲν διακόπτεται, παρ' ὅταν παιδίον τι ζητήσῃ πληροφορίας περί τινος τῶν ἐν τῷ μύθῳ ἀναφερομένων προσώπων, ἢ ποιήσῃ παρατήρησίν τινα τιμῶσαν τὴν παιδικὴν ἀγχίνοιαν αὐτοῦ.

Ἐνταῦθα δὲν προτίθεμαι νὰ γράψω τοὺς μύθους, ὅσους παῖς ὢν ἔτυχε ν' ἀκούσω παρὰ γυναικῶν, ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν ὁποίων πολλάκις ἀνέγνωσα ὁλοκλήρους σελίδας τῆς πατρίου ἡμῶν μυθολογίας, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ τῆς ἱστορίας. Θὰ ἐπιχειρήσω μόνον νὰ παραστήσω, ὅσον ἔνεστι πιστῶς, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αὐται ἀπαλλάσσονται τῶν ἀκουράστων ἀκροατῶν των, ὅταν συμπληρώσωσι τὴν ἐργασίαν των καὶ ἀποκάμωσι γλωσσαλγοῦσαι.

Τανύουσι πρῶτον τὰς χεῖράς των, τρίβουσι τοὺς ὀφθαλμούς των, προσποιοῦνται ἀτονίαν σωματικὴν, καὶ εἶτα μορφάζουσι καὶ χασμῶνται ὑποκριτικῶς. Εἰς ἕκαστον δὲ τοιοῦτον χάσμημα λέγει ἡ μάμμη διὰ φωνῆς μυστηριωδῶς τεταμμένης: «Ἤρθ' ὁ πρῶτος!» Καὶ ἀπαντᾷ ἡ μήτηρ ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ: «Ἤρθες ὕπνε; Καλῶς ἦρθες.» Μετὰ τὰ πλάγια ταῦτα προοίμια ἡ μάμμη λαμβάνουσα ὕφος σοβαρὸν καὶ σπουδαῖον ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς ἐγγόνους της: «Παιδάκια μου, τοῖς λέγει, καλὰ ἐπεράσαμε ἀπόψε, καὶ πολλὰ εἴπαμε· τόρα ἦρθ' ὁ πρῶτος καὶ ὥρα νὰ πλαγιάσουμε.» 'Αλλα τὰ παιδία μὴ ἐννοοῦντα ν' ἀποχωρήσωσι τόσον εὐκόλως ἐπιμένουσι πείσμονα ὅπως ἀκούσωσι καί τι ἄλλο παραμύθιον παραλειφθὲν ἐκ τῶν μᾶλλον ἐκλεκτῶν. Πλὴν καὶ ἡ μάμμη ἀφ' ἑτέρου ἐπιμένει. Μεμψιμοιρίαι λοιπὸν, ἐπίφωνα, διαμαρτυρήσεις, θόρυβος. «Σωπᾶτε, μὴν ξυπνήσετε τὸν πατέρα σας, γιατ' εἶναι ἀπὸ τὸν κόπο,» λέγει ἡ μήτηρ ἡσυχῇ. «Σωπαίνουμε, ἀπαντῶσιν ἐκεῖνα, μὰ νὰ μᾶς πῆτε καὶ κἂν ἄλλο παραμύθι ποῦ δὲν εἴπαμε· ὡς καθὼς τὴ Μανθοῦλα, τὸν μπιλ(ι)μὲ, τὴν κακασία...» Ἡ μάμμη συνορῶσα ὅτι ἂν ἐπιμείνῃ ἀρνουμένη, θὰ γίνῃ ἀφορμὴ καὶ δευτέρου πατάγου, ὅστις πιθανὸν νὰ διακόψῃ τὸν γλυκὺν ὕπνον τοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας πεπονημένου υἱοῦ της, φρονίμως ποιοῦσα, ἐνδύεται τὴν ἀλωπεκῆν, καὶ φαίνεται ὑπενδίδουσα. «Ἐλᾶτε, καθῆστε ἥσυχα, τοῖς λέγει, κι' ἐγὼ θὰ σᾶς εἰπῶ τὸ γυιὸ τοῦ ψαρᾶ...» Οἱ υἱωνοὶ γαληνιῶσι, τακτοποιοῦνται εἰς τὰς θέσεις των, καὶ ἐνῶ ἐκδεχόμενοι ἐντείνουσιν ὦτα καὶ τράχηλον ἵνα μήτε συλλαβὴ τοῖς διαφύγῃ, αὐτὴ κάτω νεύσασα σιγᾷ, ὡσεὶ δῆθεν σκεπτομένη πόθεν ἁρμοδιοτέρως ν' ἀρχίσῃ ἵνα μέχρι τέλους εὐοδωθῇ ἡ διήγησις. Αἴφνης ἐγείρει τὴν κεφαλὴν καὶ ταχείᾳ φωνῇ λέγει·

»Παραμύθι—μυθιακὸ,
»Σικῶτε ἀπάνου νὰ σᾶς πῶ!

Οἱ ἔγγονοι εἰς τὴν παρακέλευσιν ταύτην ἐγείρονται, ἡ δὲ μάμμη των ἐξακολουθεῖ:

»Παραμύθι—μυθιακὸ,
»Καθῆστε χάμου νὰ σᾶς πῶ!

Οἱ ἔγγονοι κάθηνται.

Μετὰ τὴν παιδιὰν ταύτην ἐρωτᾷ μεγαλοφώνως: «'Εκαθήσατε ὅλοι;» «'Εκαθήσαμε.» «'Αρχὴ λοιπὸν τοῦ παραμυθιοῦ, καὶ καλησπέρα τῆς ἀφεντιᾶς σας.» «Ἄ, νὰ μᾶς ζήσῃς, νοννοῦλα μου!,» ἀνακράζουσι τότε τὰ παιδία ἐνθουσιωδῶς. 'Αλλ' ὁποία ἡ ἔκπληξίς των, ὅτε ἡ νόννα των, ἀντὶ ν' ἀρχίσῃ τὸν μῦθον, ὃν περ ὑπεσχέθη, ἀπαγγέλλει τοὐναντίον φράσεις ἐμμέτρους ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἄμοιροι συνήθως Λαγικοῦ εἱρμοῦ, οὐδὲν σχεδὸν λέγουσιν. Τὴν ἔκπληξίν των διαδέχονται φωναὶ, ἀλλὰ γηθόσυνοι, καὶ ταύτας ἄπλεται γέλωτες καὶ πραεῖς, ἡ δὲ πονηρὰ μάμμη των κρίνει ἐκείνην τὴν στιγμὴν κατάλληλον ἵνα ἐκ δευτέρου τὰ νουθετήσῃ νὰ πλαγιάσουν «γιὰ νὰ σηκωθοῦν μπονόρα, νὰ πᾶνε 'σ τὸ σχολεῖό τους μὲ τὴν εὐκή της.» Τὰ παιδία ἐκ τοῦ εὐτραπέλου μυθαρίου διατεθέντα πρὸς εὐτροπίαν, προθύμως ὑπακούουσαν, θεωροῦντα ἐν τῇ φιλοτίμῳ ἡλικίᾳ των ἀδιακρισίαν μεγίστην τὸ νὰ παράσχωσιν ἐπὶ πλέον πράγματα τῇ «νόννα των, ὅπου εἶναι τόσον καλὴ, καὶ τὰ ἔκαμε νὰ γελάσουν μὲ ὅλη τους τὴν καρδιά.»

Περιεργείας χάριν ἐπισυνάπτομεν ἐνταῦθα ἓν ἐκ τῶν ἐμμέτρων τούτων μυθαρίων, τὸ ὁποῖον οὐκ ὀλίγον συγγενεύει πρὸς τὰ σκωπτικὰ ᾄσματα τοῦ λαοῦ:

'Οκόκορας μὲ τὸ σπαθὶ κ' ἡ κότα μὲ τὴ σκιάδα,
Πᾶνε γιὰ νὰ παλέψουνε, 'σ τοῦ Τούρκου τὴν (ἀρμάδα
Βρίσκουν λύκους καὶ χορεύανε
Καὶ ὁ λαγὸς ἐβάρεινε τὸν τάμπουρα
Κ' ἡ χελῶνα ἐκαμάρονε
Καὶ τὴ μύτη της ἐζάρονε.
Πάει ὁ λαγὸς, τῆς πιάνει τὰ βυζιά της!
Παίρνει τὸ φερετζέ της. καὶ πάει 'στὸ δήμαρ- (χό τους:
«—'Αδικο καὶ κρῖμα, ἀφέντη,
'Από τοῦτον τὸν Λεβέντη,
Ὅπου πάω νὰ συργιανίσω,
Ὅλ' ὀμπρός μου τὸν εὑρίσκω.»
«—Πᾶστε τονε τὸ μασκαρᾶ,
Βάλτε τονε 'σ τὰ κουπιὰ,
Γιατ' ἔχω ἀμπέλια ἀτρύγητα
Καὶ πάου νὰ τὰ τρυγήσω.
Τὰ 'τρύγησα, τὰ 'πάτησα,
Καὶ βγάνω τρεῖς κανάταις!
Τὴ μιὰ τὴ δίνω δεκατιὰ
Τὴν ἄλλη τοῦ βεργάτη,
Τὴν τρίτη ἐκράτησα κ' ἐγὼ
Νὰ τὴν χαροκοπήσω.
Μ' ἀπάνου 'σ τὸ χαροκοπιὸ,
Μοῦ σβαίνει τὸ λυχνάρι.
Σηκώνουμαι ζαγᾶ-ζαγᾶ, ν' ἀνάψω τὸ λυχνάρι,
Μὰ πῆγα κι' ἐμπερδεύτηκα, 'σ τῆς γάτας τὸ πόδάρι,
Ξαπλώθηκα φαρδὺς-πλατὺς, καταμεσῆς 'σ τὸ σπῆτι
Κι' ὅσο κρασάκι ἐρούφηξα, μοῦ βγῆκε ἀπὸ τὴ μύτη!

Σ. Κβ.

ΕΜΜΕΛΙΝΑ

ἐκ τῶν τοῦ *Alfred de Musset*

Μετάφρασις

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΜΑΝΕΣΗ.

(συνέχ. ἴδε προηγ. φυλ.)

Ἡ 'Εμμελίνα πέντε κατηνάλωσεν ἔτη ὅπως κατανοήσῃ, ὅτι ἡ πρώτη αὐτῆς ἐκλογὴ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχῆ, ἐπὶ ἓν ἔτος ὑπέφερεν, ἐπάλαιεν ἓξ μῆνας κατ' ἀναφυομένου αἰσθήματος, δύο μῆνας κατὰ κεκηρυγμένου ἔρωτος, τέλος ἐνέπεσε, καὶ ἡ εὐτυχία της διήρκεσε δέκα καὶ πέντε ἡμέρας.

Δέκα καὶ πέντε ἡμέραι ἦσαν πολὺ ὀλίγαι, εἶναι ἀληθὲς, ἀλλ' ἐξ ἄλλου δέκα καὶ πέντε ἡμέρας ἐὰν τις εἶναι εὐτυχὴς, ἔχει τὸν καιρὸν νὰ διακρίνῃ τὴν εὐτυχίαν. Ἡ 'Εμμελίνα καὶ ὁ Γκίλβερτ, ἦσαν ἔκθαμβοι ἐκ τῆς εὐτυχίας των· δὲν ἐτόλμων νὰ τὴν πιστεύσωσι, καὶ ἐξεπλήσσοντο ἐκ τῆς ζωηρᾶς στοργῆς, ἐξῆς ἦτο πλήρης ἡ καρδία των. «Συνέβη ποτὲ ἠρώτων ἀλλήλους, τὰ βλέμματά μας νὰ συναντηθῶσιν ἀδιαφόρως καὶ αἱ χεῖρές μας ψυχρῶς νὰ ἐγγίσωσιν ἀλλήλας;

— Πῶς; εἶπεν ἡ 'Εμμελίνα, προσέβλεψά σε χωρὶς οἱ ὀφθαλμοί μου νὰ πληρωθῶσι δακρύων, σὲ ἤκουον χωρὶς νὰ φιλῶ τὰ χείλη σου; ! Μοὶ ὡμίλεις ὡς εἰς πάντας καὶ σοι ἀπεκρινόμην, χωρὶς νὰ σοι λέγω ὅτι σὲ ἀγαπῶ!

—"Οχι ἀπήντα ὁ Γκίλβερτ, τὸ βλέμμα σου, ἡ φωνή σου, σὲ προέδιδον. Μέγα Θεέ! πῶς ταῦτα ἠσθανόμην ἐνδομύχως.

Μόλις συνείθισαν νὰ βλέπωσιν ἀλλήλους, καὶ ν' ἀπολαμβάνωσι τὸν τρόμον τοῦ μυστηρίου, μόλις ὁ Γκίλβερτ ἐγνώριζε τὸ νέον τοῦτο πρόσωπον ὅπερ λαμβάνει αἴφνης γυνὴ πίπτουσα εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἐραστοῦ της, μόλις τὰ πρῶτα μειδιάματα ἐφάνησαν ἐν μέσῳ τῶν δακρύων τῆς 'Εμμελίνας, μόλις ὡρκίσθησαν ὅτι αἰωνίως θ' ἀγαπῶνται· δυστυχῆ τέκνα! πιστεύοντα εἰς τὴν τύχην παρεδίδοντο ἀφόβως, καὶ ἐνετρύφων ἡσύχως εἰς τὴν ἡδονὴν ν' ἀναγνωρίσωσιν ὅτι δὲν ἠπατήθησαν ἐκ τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν ἐλπίδος, καὶ ὅτε ὑπελείπετο νὰ εἴπωσιν ἔτι· «Πόσον ἐν τῷ μέλλοντι θὰ ὦμεν εὐτυχεῖς,» αἴφνης ἡ εὐτυχία των ἐξέλιπεν.

Ὁ κόμης Δὲ Μαρσὰν ἦτο ἀνὴρ σταθερὸς καὶ ἐπὶ σοβαρῶν πραγμάτων ἡ παρατήρησίς του δὲν τὸν ἠπάτα. Εἶδε μελαγχολοῦσαν τὴν σύζυγόν του, ἐσκέφθη ὅτι ὀλίγον τὸν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ περὶ τούτου οὐδόλως ἐφρόντιζε, ὅμως τὴν εἶδε ἐπησχολημένην καὶ ἀνήσυχον καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴν ὑπομείνῃ. Μόλις ἠρεύνησε τὸ αἴτιον, τὸ εὗρεν εὐκόλως. Ἡ Ἐμμελίνα ἐθορυβήθη εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐρώτησιν, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἦτο ἑτοίμη τὸ πᾶν νὰ ὁμολογήσῃ. Ὁ δὲ Μαρσὰν δὲν ἐπεθύμει τοιούτου εἴδους, διακοίνωσιν, καὶ χωρὶς ἄλλως νὰ ὁμιλήσῃ ἐπορεύθη εἰς διεσκευασμένον ξενοδοχεῖον εἰς ὅ πρὸ τοῦ γάμου του κατῴκει καὶ ἐνοικίασεν ἓν πάτωμα. Ὅτε ἡ σύζυγός του ἐπορεύθη νὰ κοιμηθῇ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, φέρων τὸν οἰκιακὸν ἐπενδύτην καὶ ἀντικρὺ ταύτης καθήτας ὡμίλησε ἠχεδὸν οὕτως

«Ἀρκετὰ μὲ γνωρίζετε ἀγαπητή μου, διὰ νὰ μὴ μ' ἐκλάβητε ζηλότυπον. Ἔσχον πρὸς σᾶς μεγάλην ἀγάπην, ἔχω, καὶ θὰ ἔχω πάντοτε εἰς σᾶς μεγάλην ὑπόληψιν καὶ ἀγάπην. Εἶναι βέβαιον ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν μας καὶ μετὰ τόσα ἔτη ἄτινα διήλθομεν ὁμοῦ, ἀμοιβαία ἐπιείκεια εἶνε εἰς ἡμᾶς ἀναγκαία, ὁπως δυνηθῶμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν διάγοντες ἐν εἰρήνῃ. Μεταχειρίζομαι τὴν ἐλευθερίαν ἣν πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος, καὶ κρίνω καλὸν καὶ ὑμεῖς οὕτω νὰ πράξητε. Ἐὰν ἔφερον ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ τόσην περιουσίαν ὅσην ὑμεῖς, δὲν θὰ σᾶς ὡμίλουν οὕτω, θὰ ἀφήνων ὑμᾶς νὰ τὸ νοήσητε. Ἀλλ' εἰμὶ πτωχὸς καὶ τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου μὲ ἄφησε πτωχὸν ἐξ ἰδίας μου θελήσεως· ἐκεῖνο ὅπερ εἰς ἄλλον δὲν θὰ ἦτο ἢ ἐπιείκεια, ἢ φρόνησις, εἰς ἐμὲ θὰ ἦτο χαμέρπεια. Ὅση δήποτε προφύλαξις καὶ ἂν ληφθῇ, μία παραδιουργία οὐδέποτε ἀποκρύπτεται, τάχιον ἢ βράδιον γίνεται λόγος. Δὲν κατατάσσομαι οὔτε εἰς τὴν χορείαν τῶν περιποιητικῶν συζύγων, οὔτε κἂν εἰς τὴν τῶν γελοίων, ἀλλ' ἐν ἐμοὶ δὲν βλέπω ἄθλιον ἄνδρα εἰς ὃν τὸ χρῆμα νὰ καθιστῇ τὰ πάντα ὑποφερτά. Δὲν ἁρμόζει εἰς τὸν χαρακτῆρά μου νὰ κάνω ῥῆγμα ὅπερ ἀτιμάζει σύναμα δύο οἰκογενείας, ὁποιονδήποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα· δὲν τρέφω μῖσος οὔτε ἐναντίον σοῦ, οὔτε ἐναντίον οὐδενός, δι' αὐτὴν δὲ ταύτην τὴν αἰτίαν ἔρχομαι νὰ σοι ἀναγγείλλω τὴν ἀπόφασιν ἣν ἔλαβον, ὅπως προλάβω τὰ ἐπακόλουθα τοῦ θαυμασμοῦ ἃ δύναται αὕτη νὰ προξενήσῃ· θὰ κατοικήσω ἀπὸ τῆς ἐρχομένης ἑβδομάδος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἔνθα κατῴκουν ὅταν ἐγνωρίσθην μετὰ τῆς μητρός σας. Δυσανασχετῶ διαμένων ἐν Παρισίοις, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ταξειδεύσω, πρέπει νὰ εὕρω οἰκίαν καὶ ἡ οἰκία ἐκείνη μοὶ ἀρέσκει. Σκέφθητε τί θέλετε νὰ πράξητε καὶ ἐὰν εἶνε δυνατὸν θὰ ἐνεργήσω ἐκ συμφώνου.»

Ἡ κυρία Δὲ Μαρσὰν ἠκροάσθη τοῦ συζύγου της μετ' αὐξάνοντος πάντοτε θαυμασμοῦ· ἔμεινεν ὡς ἄγαλμα, εἶδε τὴν ἀπόφασιν, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ· ἐρρίφθη σχεδὸν ἄκουσα εἰς τὸν τράχηλόν του, καὶ ἀνέκραξεν ὅτι οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ, δὲν θὰ ἔκαμεν αὐτὴν νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν. Εἰς ὅ,τι ἐκείνη ἔλεγεν, οὗτος ἀντέτασσε τὴν σιγήν· ἡ Ἐμμελίνα διεῤῥάγη εἰς λυγμούς, ἐγονυπέτησε καὶ ἠθέλησε νὰ ἐξομολογηθῇ τὸ σφάλμά της, τὴν ἐσταμάτησε, καὶ ἠρνήθη νὰ τὴν ἀκροασθῇ. Προσεπάθησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ, τῇ ἐπανέλαβεν ὅτι οὐδὲν μῖσος ἔτρεφεν ἐναντίον αὐτῆς, κατόπιν παρὰ τὰς παρακλήσεις της ἐξῆλθεν.

Τῇ ἐπαύριον δὲν εἶδον ἀλλήλους· ὅτε ἡ Ἐμμελίνα ἠρώτησεν ἐὰν ὁ κόμης ἦτο εἰς τὸ δωμάτιόν του, τῇ ἀπεκρίθησαν ὅτι ἀνεχώρησε λίαν πρωΐ, καὶ ὅτι διαρκούσης τῆς ἡμέρας δὲν θὰ ἤρχετο. Ἠθέλησε νὰ τὸν περιμείνῃ καὶ ἐκλείσθη μέχρι τῆς ὅης ὥρας τῆς ἑσπέρας εἰς τὰ δωμάτια τοῦ Δὲ Μαρσὰν, ἀλλὰ τὸ θάρρος τῇ ἐξέλιπε.

(ἕπεται συνέχεια)

ΕΝ ΣΦΑΛΜΑ ΓΟΝΕΩΝ ἢ Ο ΕΡΩΣ ΤΙΜΩΡΟΣ

[διήγημα]

Αἱ πρῶται συναντήσεις.

Ἐὰν πολλοί, εὐθὺς ὡς τὰ πρῶτα βλέμματά των συναντήσωσιν ὄμματα παρθενικά, καὶ πρὶν ἀκόμη εἰσδύσωσιν εἰς αὐτὰ τὰ ἄδυτα τοῦ ἐρωτικοῦ κόσμου, ἐὰν, λέγω, ἠδύναντο νὰ διέδωσι τὴν ἄνισον καὶ περιπετειώδη ἐκείνην πορείαν, ἥτις καρτερικῶς ὑφισταμένη ἄγει πολλάκις εἰς τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ποθουμένου· ἐὰν ἠδύναντο κλείοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς νὰ ἴδωσιν, ὡς ἐν ὁράματι, διερχόμενα πρὸ αὐτῶν τὰς ἀγωνίας, τὰς ἀνησυχίας, τοὺς ὀδυρμοὺς, τοὺς σπασμοὺς, τὰ δάκρυα, ὅσα ἀναμφιβόλως προβάλλονται εἰς τοὺς ἐρῶντας, πιστεύσατε, ὅτι, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν θὰ προὐτίμων στιγμιαίαν μᾶλλον κατάπνιξιν τῶν ἀναφυομένων αἰσθημάτων των, θὰ προὐτίμων αἰωνίαν μόνωσιν καὶ ψυχρότητα τῆς καρδίας των, ἢ τὴν ἀβεβαιότητα μὴ, καὶ μετὰ τὰς κακουχίας, καὶ μετὰ τὰς παθήσεις ἐκείνας, οὐδὲν ἄλλο θέλουσιν ἀποκτήσει ἢ μίαν μόνην βάσανον ἀνάμνησιν, ὅτι ἠπατήθησαν, ἢ ὅτι ἐγένοντο θύματα ἐλεεινὰ ψευδοῦς τινος ῥήμης. Καὶ ὅμως τίς ποτὲ ἀπέναντι τοῦ ἐρωτός του ἀνελογίσθη τὰς ἐκ τούτου βασάνους του; Τίς ὅστις, καίτοι γνωρίζει, ὅτι μακρὰ καὶ περιπετειώδης εἶνε ἡ ὁδὸς ἡ ἄγουσα εἰς τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ποθουμένου, εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος δὲν κλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφιέμενος εἰς τὴν

τύχην, δὲν χωρεῖ περαιτέρω καὶ δὲν εἰσέρχεται ἄνευ Ἀριαδνείου μίτου εἰς τὸν λαβύρινθον ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου μόνη διέξοδος εἶναι ἀναποφεύκτως ἐνίοτε ὁ μαρασμὸς, ὁ θάνατος; Καὶ τίς ἐρῶν δεχθεὶς ἓν βλέμμα, ἓν χαῖρε, μίαν συνάντησιν, ἕνα ἀσπασμὸν τέλος παρὰ τοῦ περιλημένου του ὄντος δὲν θεωρεῖ ἑαυτὸν εὐτυχῆ, κἂν μοιραῖα καὶ ὀλέθρια προκόμματα εἰς τὴν εὐγενῆ πορείαν τῶν αἰσθημάτων του παρεμβάλλωνται; Ἐκτὸς τῆς ἑνώσεως, ἥτις μετέχει κράμματος, κόρου καὶ ἐπιθυμίας θέλει τις μεγαλειτέραν εὐτυχίαν ἢ ὀλίγας μόνον μετὰ τοῦ περιλημένου του ὄντος στιγμὰς συναντήσεως, στιγμὰς ἐκστάσεως καὶ ἀγγέλων; Καὶ διατί ἄλλο ἐθεώρουν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Νικόλαος ἀγαπώμενοι;

Ἡ Ἑλένη ἦτο θυγάτηρ πλουσίων γονέων· ἦτο φιλόπονος καὶ ἐργατικὴ, φύσει δ' εὐφυὴς κατέστη διὰ μελέτης πολλῶν συγγραφέων εὐφυεστάτη. Ἦτο ὡραία καὶ ἐπίχαρις νεᾶνις· ἡ φύσις παρουσιάζει πολλάκις καλλονὰς τοιαύτας, ὁποῖαι εἰς μόνον τὸν οὐρανὸν νὰ ὑπάρχωσιν ἐπιτρέπεται. Καὶ τῆς Ἑλένης ἡ καλλονὴ, τὸ μέτριον καὶ λέπτοσφυ ἐκεῖνο ἀνάστημα, οἱ κυανοῖ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐνόμιζες ὅτι ὁ αἴθριος ἐσωπτρίζετο οὐρανὸς καὶ οἱ ὁποῖοι ἐξετόξευον ἐπὶ πάσης θνητῆς καρδίας βλέμματα ἱλαρὰ καὶ ρεμβώδη· τὰ μελισταγῆ ἐκεῖνα χείλη τοῦ σαπφειρίνου στόματός της, ὁπόθεν ἀργυρόηχος καὶ λυσιμέριμνος ἐξήρχετο φωνὴ, νεστορείους μαλάσσουσα καρδίας· τὸ σεμνοπρεπὲς αὐτῆς βάδισμα εἰς πᾶσαν κίνησιν τοῦ ὁποίου καὶ μία προσετίθετο χάρις παρεῦχον τί τὸ ἰδανικὸν, τί τὸ θεῖον καὶ ὑπερφυὲς εἰς αὐτὴν, τί τὸ προτρέπον πᾶσαν εὐαίσθητον καρδίαν καὶ λέγον εἰς αὐτὴν— Ἀάτρευε—. Ἐνόμιζέ τις ὅτι αὐτὸς ὁ Πλάστης, τὸ ἔργον τοῦτο τῆς φύσεως θαυμάσας νέαν ἐπ' αὐτοῦ ποιὴν ζωῆς ἐνεφύσησεν. Ὡραία ὡς ἡ Εὔα, καί τοι τὸ ὄντως ὡραῖον καὶ εἰλικρινὲς ὑπῆρχεν ἐν τῇ καρδίᾳ της, ἀγνὴ, ὡς αὐτὴ ἡ ποιὴ τοῦ Πλάστου. Ἄγγελος τέλος τὸ σῶμα, ἄγγελος τὴν ψυχήν.

Ἦτο δεκακοκταέτις.

Εἶχε δηλαδὴ τὴν ἡλικίαν τῶν αἰσθημάτων, τῆς λατρείας, τῆς ἀγωνίας, τῶν δακρύων... τοῦ ἔρωτος.

Ἡ ἄγουσα τὴν ἡλικίαν ταύτην πρέπει βαθμηδὸν νὰ ζητῇ τὴν χώραν τοῦ ἀγνώστου, ὀφείλει νὰ ἀγαπᾷ.

Ἡ Ἑλένη ἠγάπα.

Ἅπαξ εἶδεν ἓν ἄτομον, ἕνα νέον, ἓν μόνον βλέμμα ἔλαβε παρ' ἐκείνου (ἀλλὰ μήπως ἤθελε καὶ περισσότερον;) καὶ ἀμέσως ἡ καρδία της ὡς ὅλος ὑπὸ πυρὸς προσβληθεῖσα ἐρράγισεν, ἡ ψυχή της ἐξεπλάγη, οἱ λογισμοί της ἐταράχθησαν. Περίεργον ὅμως; μία στιγμὴ νὰ δεσμεύῃ ὁλόκληρα ἔτη, ἓν βλέμμα νὰ βασανίζῃ ἀθῶας ὑπάρξεις! Λέγουσιν καὶ εἶναι ἀληθὲς, ὅτι ἡ γῆ καὶ τὰ λοιπὰ οὐράνια σώματα πάσχουσιν ἐνίοτε ὑπὸ δονήσεων, σεισμῶν καὶ ἡφαιστειωδῶν ἐκκρήξεων καὶ λεπτομερῶς ἐξετάζοντες αὐτὰ τὰ θαυμάζουσιν, ἀλλ' ἆρά γε καὶ πᾶσα καρδία, ἐρῶσα εἴτε μὴ, δὲν φέρει ἐν ἑαυτῇ μεγαλειτέρας ἐκκρήξεις, μεγαλείτερα ἡφαίστεια, μεγαλειτέρους ἐκείνων σεισμοὺς ἀπειλοῦντα καὶ συγκαταστρέφοντα πολλάκις καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν; Εἰς τὴν ἄνισον ταύτην πάλην τῶν ἰδίων ἡμῶν ἐφέσεων καὶ ἐπιθυμιῶν, τὴν ὁποίαν ζῶὴν ἀποκαλοῦμεν, τί ἄλλο εἶνε οἱ στεναγμοὶ καὶ τὰ δάκρυα, οἱ πόνοι καὶ αἱ θλίψεις εἰμὴ ἐρείπια, συντρίμματα, ὄγκοι ἄθλοι καὶ ὅμως φοβεροὶ ἐσωτερικῶν ἐκκρήξεων, καὶ ἐνδομύχων σεισμῶν καὶ φρικαλέων ἀλλοιώσεων καὶ καταποντισμῶν; Περιπατεῖ τις ἡσύχως, βλέπει ἀμερίμνως καὶ ἀμέσως, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, διότι συνεκρούσθησαν καὶ ἴσως διότι προστρίβοντα τὰ βλέμματά του εἰς ἄλλα ἀντίθετα βλέμματα παρήγαγον ἀόρατον, μυστηριώδη τινα σπινθῆρα, νὰ αἰσθάνηται ἐντὸς αὐτοῦ μετοχετευομένας φλογὸς ὁλοκλήρους λάβας, νὰ αἰσθάνηται ἔκκρηξιν τῆς καρδίας του, σάλον τῆς ψυχῆς του, ἀνατιναγμὸν τῶν αἰσθήσεων, τῶν μελῶν του, νὰ ἐξίσταται, νὰ θαυμάζῃ, νὰ ἀδημονῇ, νὰ φοβῆται καὶ τέλος νὰ φαίνηται καθόλου διάφορος ἢ ὁποῖος ἦτοπρότερον.

Ἡ Ἑλένη δὲν ἐπόθει παραδείσους, δὲν ἐζήτει ἀγαθά· ἠγάπα μόνον τὸν Νικόλαον καὶ τὸν ἠγάπα, διότι ἐνόμιζεν, ὅτι ἀπέναντι τοῦ Νικολάου πᾶν ἀγαθὸν τῆς γῆς ἐξεμηδενίζετο, ὅτι ἐντὸς αὐτοῦ μόνου κατῴκει ὁ εὐτυχὴς αὐτῆς δαίμων. Νικόλαος καὶ εὐδαιμονία ἦσαν δύο ἀκτῖνες ἐκ τοῦ ἀγιαστηρίου τῆς ψυχῆς της ἐκπεμπόμεναι. Καὶ τίς ποτε δὲν ἐθεώρησε τὸ πεφιλημένον του ὂν ἀνώτερον παντὸς ὄντος; καὶ τίς ποτὲ δὲν ἐλάτρευσεν αὐτὸ πλειότερον ἢ καὶ αὐτὸν τὸν Πλάστην; Διὰ τὸν Νικόλαον ἡ μέχρι τότε ἀναίσθητος καρδία της τῆς συμπαθείας ἠσθάνθη τὰς πρώτας νύξεις, δι' αὐτὸν ἐσωτερικὴ φλὸξ τὰ στήθη της κατέφλεγε, δι' αὐτὸν ἀκουσίως ἐθρήνει· αὐτὸν καὶ μόνον ἡ ψυχή της ἐλάτρευε· μετ' αὐτοῦ ἐτίθει τὰς ἀπαισίας νὰ διέλθῃ καὶ εὐδαίμονας τοῦ βίου της ἡμέρας, τέλος τὸν ἠγάπα τυφλῶς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ τυφλότητι ταύτῃ ἐνέπνεεν ἀληθῆ ἔρωτα. Πλὴν δυστυχῶς ὁ Νικόλαος ἦτο τοῦ βίου της ὁ ἀπηγορευμένος καρπὸς, ὁ κακὸς αὐτῆς δαίμων· ὁ Νικόλαος, τοῦ ὁποίου τὴν ἔκτακτον καλλονὴν νὰ ἐξομοιώσωσι δὲν ἠδύναντο τῶν καλλιτεχνῶν τὰ ἀργέτυπα καὶ τὴν ὁποίαν αἱ περιπέτειαι τῆς τύχης οὐδόλως ἴσχυσαν νὰ παραμορφώσωσιν.

Ὁ Νικόλαος ἦτο πτωχὸς, ἡ Ἑλένη πλουσία· ἐκεῖνος ὀρφανὸς, ἐκείνη τὸ καύχημα τῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν της· ἐκεῖνος τὸ ὄνειρον καὶ πάσης λατρείας τὸ εἴδωλον τῆς Ἑλένης, ἐκείνη δὲ δι' αὐτὸν ἡ πρώτη καὶ τελευταία ἐλπίς. Ἀδιάφορον· εἰς τὸν ἀληθῆ ἔρωτα τοῦτο ὑπάρχει τὸ κοινὸν, λατρεία τυφλὴ ἔστω καὶ ἐντὸς τοῦ ἁμαρτήματος, τῶν βασάνων. Οὕτω πολλάκις ἀρέσκεται ἡ φύσις νὰ συνενοῖ δύο ἀπομεμακρυσμένα καὶ ὅ-

λως ἀντίθετα ὄντα, ὅταν μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχῃ τι τὸ κοινόν. Ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Νικόλαος μόνον κοινὸν εἶχον τὰς ἀθῶας καρδίας των. Ἠγαπῶντο εἰλικρινῶς.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Νικολάου ἦτο ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι καὶ εἰς τοὺς φοβερωτέρους κινδύνους, οὐδόλως ἐκπτοοῦνται· ἦτο γενναία καὶ ἀτρόμητος, καὶ ὅμως ἠγνόει οὗτος, διατί πολλάκις πλησιάζων τὴν ἐρωμένην του ἔτρεμεν, ὡς κάλαμος ὑπὸ πνοῆς ἀνέμου, ἐσιώπα, ὡς ἄφωνος, ὡς ἰχθύς. Ἤλπιζεν, ὅτι ἡ δειλία του τῆς χθὲς ἤθελε θριαμβεύσει τὴν αὔριον, ὅτι νέαν φάσιν θὰ ἐλάμβανεν αὕτη, ἀλλὰ καὶ πάλιν τρέμων καὶ ἄφωνος προσέβλεπε τὴν Ἑλένην του, τρέμουσαν καὶ ἄφωνον προσβλέπουσαν ἐκεῖνον. Ὑπάρχουσι στιγμαὶ, καθ' ἃς αἱ ψυχαὶ λησμονοῦσαι ὅτι ἐγκλείονται εἰς τὰ φθαρτὰ ἡμῶν σώματα μεθύσκουσιν οἰωνεὶ ὑπὸ οὐρανίας ἐκστάσεως, σιγῶσιν, ὡς ἐὰν ἦσαν ἐνώπιον τοῦ Πλάστου. Τότε τὰ σώματα τρέμουσι δωδὰ, πᾶσα ἶς ἐπιφέρει καὶ ἕνα σπασμὸν ἀπέναντι τοῦ μυστηρίου ἐκείνου ἐρωτικῆς πλησιάσεως· αἱ καρδίαι, μὴ γνωρίζουσαι ποῖά τινα αἰσθήματα ἐπεσωρεύθησαν εἰς αὐτὰς, καὶ μὴ δυνάμεναι νὰ ὑποφέρωσι τὴν πίεσιν αὐτῶν τρέμουσι, πάλλουσι σφοδρότερον· οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκπέμπουσιν ἀσυνήθεις τινας λάμψεις· τὸ κάθυγρον αὐτῶν φῶς βαθμηδὸν ἀμυδροῦται, πλανᾶται, θαμβοῦται ὑπὸ τῆς κατανύξεως ἐκείνης τῶν ψυχῶν. Καὶ ὅμως πάντα ταῦτα γίνονται μετὰ τῆς σιγῆς ἐκείνης, ὁποία παρατηρεῖται εἰς τὴν φύσιν ὅταν αὕτη θέλει νὰ δείξῃ εἰς ἡμᾶς τὴν ὕπαρξιν τοῦ Δημιουργοῦ. Ἀλλ' ὅταν τέλος τὰ σαρκία ἐκεῖνα, μὴ δυνάμενα πλέον νὰ ὑποφέρωσιν ἄνευ τῆς ἐπενεργείας τῶν ψυχῶν τολμήσωσι διάβημα συγγνωστὸν, λύσωσι δηλαδὴ τὸ δρᾶμα ἐκεῖνο τῆς ἐκστάσεως διά τινος λέξεως δημιουργικῆς, δι' ἑνὸς δακρύου, δι' ἑνὸς φιλήματος, ὄνειρα τὰ ὁποῖα καὶ κοιμώμενον θεὸν δύνανται νὰ τρομάξωσι, νὰ ἐξυπνήσωσι· τότε καὶ αἱ ψυχαὶ ἐκεῖναι ἐξυπνῶσαι ἐκ τοῦ ληθάργου των, ἐκ τῆς βακχείας των ἐκείνης τῆς θεϊκῆς συναισθάνονται ὅτι θωραποῦνται δι' ὀστεΐνων σαρκῶν· τότε ὁ τρόμος, ἡ ἔκστασις ἐκείνη βαθμηδὸν βαθμηδὸν ἐξαφανίζεται, τὸ θάρρος ἐπέρχεται ἡ δὲ φωνὴ ἐκφράζει πλέον τὰ μίσθήματα ἐκεῖνα, ὅσα πρότερον ἐπίεζον καὶ ἐβασάνιζον τὰς ἀλγούσας καρδίας. Τοιαῦτά τινα δράματα, τοιαῦται σκηναὶ ἐλάμβανον πολλάκις χώραν καὶ κατὰ τὰς ἐρωτικὰς τοῦ Νικολάου μετὰ τῆς Ἑλένης συνεντεύξεις, ἱερὰ δὲ δάκρυα ἢ ἀθῶά τινα φιλήματα ἐπέφερον πολλάκις τῶν δραμάτων τούτων τὴν λύσιν. Πᾶσα ἐν ἑνὶ λόγῳ ἡ αἰωνιότης ἐφαίνετο εἰς αὐτοὺς συνεσταλμένη κατὰ τὰς ὀλίγας ἐκείνας τῆς συναντήσεώς των στιγμάς. Ὦ! αἱ ἱεραὶ ἐκεῖναι στιγμαὶ, τῶν ὁποίων ἡ ἀνάμνησις ἐνίοτε βασανίζει τὰς καρδίας μας, νὰ μὴ ἔλθοιν ποτέ! νὰ μᾶς ἠκολούθουν μέχρι τάφου!

Ἡ Ἑλένη εἶχε δώσει ἀφόβως εἰς τὸν Νικόλαον τὴν πίστιν τοῦ ἔρωτός της καὶ μεθ' ὑποκρίσεως ἐκράτει πλέον τὴν ἀπόφασιν τοῦ λόγου της· ὁ Νικόλαος ἐπίστευσεν εἰς τοὺς λόγους τῆς Ἑλένης καὶ ὡρκίσθη καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἀγάπην αἰώνιαν καὶ ἂν ἔτι μακρὰν αὐτοῦ ἡ ἀπάνθρωπος εἱμαρμένη εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἐγκλήματος ἤθελε τὴν ἀποπλανήσει. Ὡρκίσθησαν ἅπαξ διὰ παντὸς, δὲν ἠμφισβήτει πλέον ὁ εἷς τοῦ ἄλλου εἰς ἄλλας πλείονας ἐμπιστοσύνας καὶ μόνον ἀμφότεροι μετὰ παλμῶν ἀγωνίας τὴν αἰσίαν περιέμενον τῆς ἑνώσεώς των στιγμήν.

(ἕπεται συνέχεια) ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

Ο ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

(Διήγημα ἐκ τῶν τοῦ Αὐγούστου Μπλάνς).

(συνέχεια ὅρα προηγ. φυλλ.)

Οὕτως ἐνδυναμωθεὶς ὁ ἥρως μας ἠσθάνθη ἀρκετὸν θάρρος ὅπως ὁρκισθῇ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ κοιμᾶται μᾶλλον εἰς τὴν κλίνην του παρὰ νὰ διέρχηται τὴν νύκτα εἰς κοιμητήριον προετοιμάζων τὴν τῶν ἄλλων. Οὐχ ἧττον ὅμως ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίμακα καὶ ἡτοιμάσθη νὰ καταβῇ ἐκ νέου εἰς τὸν λάκκον.

Ἀλλὰ διατί διστάζει; Διατί ἐξακοντίζει πέριξ αὐτοῦ πεφοβισμένα βλέμματα; Διατί στηρίζει σπασμωδικῶς τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του; Ὦ! τὴν φοβερὰν ταύτην, δὲν εἶναι ἀπάτη. Ἤκουσε κραυγὴν τρομερὰν, γοερὰν, εἶτα ἀσθενῆ, παραπονετικὴν, πεπνιγμένον στεναγμόν. Αἰσθάνεται ἑαυτὸν καταλαμβανόμενον ὑπὸ ἴλιγγος· τὸ πρόσωπόν του γίνεται πελιδνόν. Δευτέρα κραυγὴ ἀντηχεῖ τρυγμωδεστέρα, ἀπελπιστικωτέρα. Ὁ νεκροθάπτης, δὲν κρατεῖται πλέον· ὁρμᾷ ἐκ τοῦ λάκκου καὶ τρέχει δρομαῖος διὰ παραραφρόνου τρεξίματος πρὸς τὴν θύραν τοῦ κοιμητηρίου.

Ὁ δρόμος του τὸν ἀναγκάζει νὰ διέλθῃ πρὸ τοῦ παρεκκλησίου. Ἔχει ἤδη παρέλθει τὸ πρῶτον παράθυρον, ἀλλ' εἰς τὸ δεύτερον ἐμφανίσις τις ὀρθοῦται πρὸ αὐτοῦ. Δὲν εἶναι οὔτε ὁ ἀργυροῦς ποῦς τοῦ φερέτρου οὔτε ἡ ἀνταύγεια τῆς σελήνης ἐπὶ τοῦ μετάλλου τοῦ μικροῦ φανοῦ ἀλλ' ἀνθρωπίνη μορφὴ, ἧς τινος αἱ χεῖρες, λευκαὶ καὶ μικραὶ, ὡσεὶ φαντάσματος ἀναρριχῶνται εἰς τὰ σιδηρα τοῦ παραθύρου.

Ζ'.

Καὶ τὸ στερεώτερον θάρρος εἴς τινας περιστάσεις πλήττεται ὑπὸ τρόμου. Ἀλλὰ τότε πρέπει ὁ τρόμος νὰ προέρχηται εἴτε ἐκ συνειδήσεως εἴτε ἐκ φαντασίας. Ὡς πρὸς τὸ ἐνσντίον ἡ αἰτία ἀνήκει εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ὅταν πρόκηται, λόγου χάριν, περὶ

φαινομένου ὁρατοῦ, ψηλαφητοῦ, ὁσονδήποτε τρομερὸν καὶ ἐὰν ἦναι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, ὁ ἄνδρεῖος δὲν ταράττεται ἀλλὰ μεταβαίνει εὐθὺ ὅπου ὁ κίνδυνος ἀπειλεῖ.

Διὸ εὐθὺς ὅτε εἶδεν ὅτε ἡ φανεῖσα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του μορφὴ ἦτο πραγματικὴ, ὁ ἥρως μας ἀνέκτησεν ἅπασαν τὴν ψυχραιμίαν του. Ἐπλησίασε καὶ διέκρινε μετ' ὀλίγον χαρακτηριστικὰ ἀνθρωπίνου προσώπου, φρικωδῶς ὠχροῦ καὶ ἰσχνοῦ, πέριξ τοῦ ὁποίου ἐκυμάτιζον μικροὶ βόστρυχοι μελανῶν μαλλίων.

Ἡ σκέψις νεκρᾶς ζώσης τῷ διῆλθεν εἰς τὸν νοῦν. Ἤνοιξεν εὐτόλμως τὴν θύραν τοῦ παρεκκλησίου καὶ εἰσῆλθε. Τὸ φέρετρον ἀνατραπὲν ἐκ τοῦ ἀναβάθρου ἔκειτο χαμαὶ, μὲ τὸ κάλυμμά του πλησίον. Προφανῶς ἦτο ἔργον τῆς νεάνιδος. Ἐξυπνήσασα ἀπὸ ληθαργικοῦ ὕπνου, ὃν ἐξέλαβον ὡς θάνατον, ἔρριψε χαμαὶ δι' ἀπέλπιδος κλονισμοῦ τὴν πένθιμον φυλακήν της, ἥτις πεσοῦσα ἠνεώχθη καὶ τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἐκφύγῃ.

Ὁ διηγούμενος τὴν παράδοξον ταύτην ἱστορίαν ἦτο μειράκιον ὅτε αὕτη συνέβη. Τὴν ἤκουσεν ἐπαναλαμβανομένην πέριξ αὐτοῦ ὡς τὸ νέον τῆς ἡμέρας, ἀλλ' αὕτη τῷ προὐξένησε κατὰ τὴν νύκτα τρομεροὺς πνιγμοὺς καθ' οὓς ἡ νεκρὰ ἥτις δὲν ἦτο νεκρὰ ὑπεκρίνετο, ἐννοεῖται, τὸ κύριον πρόσωπον. Ἐπὶ πλέον, ὅταν ἦτο ἀσθενὴς καὶ ὁ πυρετὸς τὸν κατεῖχεν, εἶχε διαρκῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ φάντασμα τῆς νεάνιδος κεκαλυμμένον μὲ τὸ μέγα λευκὸν σουθάριόν του. Καὶ σήμερον ἔτι θὰ εὕρωσι πολλοὺς συγχρόνους ἐπιβεβαιοῦντας τὴν διήγησίν του. Ἀλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν νεκροθάπτην μας.

Τὸν ἀφήσαμεν εἰς τὸ παρεκκλήσιον. Ὁ φανός του ὃν ἔσβυσεν ἀφοῦ ἔλαβε τὸν λίσγον δὲν ἐρώτιζε πλέον τὴν σκηνήν· ἡ σελήνη τὸν ἀντικαθίστα. Αἱ ἀκτῖνες της διερχόμεναι διὰ μέσου τῶν παραθύρων, ἔπαιζον ἐπὶ τῆς γάζης καὶ τῶν τριχάπτων ἅτινα ἐκόσμουν ἔτι τὸ εσωτερικὸν τοῦ φερέτρου. Ἀλλὰ τὸ ὡραιότερον, τὸ πολυτιμότερον μέρος τῆς πενθίμου ἱματιοθήκης ἐξετίθετο ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς νεάνιδος. Ἦτο ἐζαρωμένη ἐν τῷ κουφώματι παραθύρου τινος, ὅλως φρικιῶσα, ἕτοιμος νὰ λειποθυμήσῃ καὶ ἴσως ν' ἀποθάνῃ τὴν φορὰν ταύτην ἀνεπιστρεπτεί. Ἅμα παρετήρησε τὸν νεκροθάπτην, τῷ ἔτεινε τοὺς βραχίονας· παρὰ τὴν ταπείνωσιν τῆς καταστάσεώς της, ὁ ἐναγκαλισμός του τῇ ἐφαίνετο χιλιάκις προτιμότερος ἀπὸ τὸν τοῦ ψυχροῦ θανάτου. Ὁ νεκροθάπτης προὐχώρησεν, ἡ δὲ καρδία του ἔπαλλε διαίως. Ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ μέχρι τῆς νεάνιδος, ἐκείνη κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Τὴν ἀνήγειρεν καὶ διέμεινεν ἐπὶ πολὺν χρόνον σκεπτικὸς ἐρωτῶν ἑαυτὸν ἐὰν ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του πτῶμα ἢ ὄν ζῶν.

Η'.

Μία ὥρα ἐσήμανεν εἰς τὸ ὡρολόγιον τοῦ κωδωνοστασίου ὅταν ὁ γέρων νεκροθάπτης ἐξύπνησεν. Ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ παράθυρον καὶ βλέπων τὴν σελήνην τόσῳ λαμπρὰν, ηὐχαρίστησε τὸν Θεὸν διὰ τὸν ὡραῖον καιρὸν ὃν ἔδωκεν εἰς τὸν ἀγαπητὸν Γουσταῦόν του. Ταυτοχρόνως δὲ συνεχάρη ἑαυτὸν διότι εἶχε τοιοῦτον υἱὸν ὅστις ἐὰν δὲν ἔπινεν, ὡς ἀνὴρ, οὐχ ἧττον ἦτο φιλόπονος καὶ ἐπιδέξιος νέος καὶ ἐτίμα τὸν πατέρα του. Ἡ σπουδὴ μεθ' ἧς ἠθέλησε νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ κατὰ τὴν νύκτα τὸν συνεκίνει, καὶ παρὰ τὸν πυρετόν του καὶ τὸν βῆχά του, ἐσκέπτετο νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ μεταβῇ εἰς βοήθειάν του, ὅταν κτύπος ἀπότομος εἰς τὴν θύραν, τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ.

— Ποῖος εἶναι; ἐφώναξεν ὁ γέρων.

Τὰ κτυπήματα ἐδιπλασιάσθησαν.

— Καθὼς βλέπω ἔχεις δύναμιν εἰς τὰ χέρια, ἀλλὰ γλῶσσαν δὲν ἔχεις εἰς τὸ στόμα;.... Ποῖος εἶναι;

— Ἐγὼ εἶμαι, πάτερ μου· ἀνοίξατε!

— Ἄ! ἀλήθεια!... ὁ ὡραῖος κύριος ἀρκετὰ εἰργάσθη... περίμενε!

— Ἀνοίξατε πρὸς Θεοῦ!

— Ἐτρελλάθης, παιδί μου; Φωνάζεις ὡσεὶ νὰ σ' ἐκυνήγει ὅλον τὸ κοιμητήριον.... Μήπως τάχα φοβεῖσαι τοὺς βρυκόλακας;

— Πάτερ μου, ἔχω νεκρὸν μαζῆ μου....

— Νεκρόν!....

— Νεκρὸν ὅστις ζῇ, πάτερ μου... Ἡ νεᾶνις τοῦ παρεκκλησίου... Ἄχ! διὰ τὸν Θεὸν! ἀνοίξατε! ἄλλως ἐκπνέει καὶ τότε ἐχάθημεν.

Τοὺς λόγους τούτους ἐπηκολούθησαν νέα κτυπήματα κτυπηθέντα μετὰ τόσης βίας ὥστε ἅπασα ἡ οἰκία ἐκλονίσθη.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ! ἐψιθύρισεν ὁ γέρων, τὸ παιδί μου ἐτρελλάθη... Τί ἀνάγκην εἶχε πάλιν νὰ ὑπάγῃ νύκτα εἰς τὸ κοιμητήριον;

Ἠγέρθη, μετ' ὀλίγον κλονιζόμενος εἰς τὴν θύραν καὶ τὴν ἤνοιξεν. Εἰς τὴν θέαν τοῦ υἱοῦ του φέροντος τὴν νεκρὰν τοῦ παρεκκλησίου, ὠπισθοδρόμησεν, ἀδυνατῶν νὰ προφέρῃ μίαν μόνην λέξιν. Ὁ νέος ὥρμησε πρὸς τὴν κενὴν κλίνην καὶ ἀπέθηκε τὸ φορτίον του. Εἶτα εἰς τὴν λάμψιν κηρίου ἐνησχολήθη μετὰ τοῦ πατρός του συνελθόντος ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του, διὰ τὴν λιπόθυμον νέαν. Ἐν ᾧ ὁ μὲν τῇ ἔφερεν εἰς τὸ στόμα κοχλιάριον μὲ ρακίον, ὁ ἄλλος τῇ ἔτριβε τὸ στῆθος καὶ τοὺς κροτάφους μὲ ὕδωρ τῆς Κολωνίας. Τὸ θῦμα ἀπεσπάσθη ἀπὸ τοῦ τάφου· θὰ ἐπιτύχωσι νὰ τὸ ἀποσπάσωσι καὶ ἀπὸ τοῦ θανάτου;

Θ'.

Τώρα, ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα, ἐπίτρεψόν μοι ὅπως ἀφήσωμεν τὴν σκηνὴν ταύτην τοῦ κοιμητηρίου, ἥτις ἀ-

ληθῶς δὲν εἶναι εὔθυμος. Θὰ μὲ κατηγορήσῃς ἴσως ὅτι ἔλαβον διὰ τόσῳ σοβαρὸν ἀντικείμενον, τὸ σοβαρότερον ἐν τῷ κόσμῳ, τόνον λίαν ἀστεῖον. Θὰ εἴπῃς ὅτι δὲν ἀστειεύονται μὲ τὸν θάνατον καὶ μὲ τὸν τάφον. Ἔχεις δίκαιον. Ἐν τούτοις μήπως ἅπασα ἡ ζωὴ δὲν εἶναι παιγνίδιον παιζόμενον μὲ τὸν θάνατον καὶ μὲ τὸν τάφον. Τὰ αὐτὰ ὦτα ἅτινα φρίττουσιν ἤδη εἰς πένθιμα ᾄσματα, δὲν θ' ἀκούσωσι μετ' ὀλίγον χωρὶς νὰ ταραχθῶσι διὰ τὴν ἀπαισίαν ἠχὼ αὐτῶν φαιδρὰν εἰσαγωγὴν ἢ ἐλαφρὸν ᾀσμάτιον μελοδράματος ; Οἱ αὐτοὶ πόδες, ἐπανελθόντες τὴν πρωΐαν ἔκ τινος κηδείας, δὲν χορεύουσι τὸ ἑσπέρας εἰς τὸν χορόν ; Αἱ αὐταὶ χεῖρες, αἱ κρατοῦσαι μετὰ κατανύξεως τὰς ταινίας τοῦ φερέτρου, δὲν ρίπτουσι μετά τινας στιγμὰς μανιώδεις ἐξ ἀπωλεσθέντος παιγνιδίου τὰ χαρτία ἐπὶ τῆς τραπέζης ;

Ἀλλὰ θά μοι εἴπῃς ὅτι πρέπει νὰ συμμορφώμεθα μὲ τὰς περιστάσεις. Δὲν τονθορύζουσι μελοδραματικόν τι ᾄσμα μὲ τὴν ἀκολουθίαν τῶν νεκρῶν· δὲν παίζουν χαρτία ρίπτοντες χῶμα ἐπὶ τοῦ φερέτρου τοῦ πλησίον των. Δὲν ἀντιφάσκω. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἐκτιμᾷς ὅ,τι κάμνει ὁ Κύριος τῆς Φύσεως. Μήπως δὲν αὐξάνει ἐν κοιμητηρίῳ οὐχὶ μόνον τὴν πένθιμον κυπάρισσον ἀλλὰ καὶ τὰ φαιδρότερα ἄνθη ; Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἐλπίζω ὅτι σοὶ τὸ ἀπέδειξε.

Ἰδού μας λοιπὸν ἔξω τοῦ οἰκήματος τοῦ νεκροθάπτου. Μεγάλη καὶ ὡραία οἰκία ὀρθοῦται πρὸ ἡμῶν. Τὰ παράθυρα ἔχουσι τὰ παραπετάσματα καταβιβασμένα, ἡ ἔλατος ἐξατμίζει τοσαύτην δριμεῖαν ὀσμὴν ὥστε ἀνέρχεται μέχρι τοῦ λαιμοῦ. Εἶναι ὁ νεκρώσιμος οἶκος. Διαβῶμεν τὴν οὐδὸν αὐτῆς. Μετὰ ἑστιατόριον καὶ λαμπρὰν αἴθουσαν ἀνοίγεται δωμάτιον πλουσίως εὐτρεπισμένον. Ἐκεῖ βλέπομεν κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τοῦ, κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, κεκαλυμμένου ἀνακλιντῆρος διὰ λευκοῦ ἐπιβλήματος, δύο γραίας κυρίας ἐν βαθεῖ πένθει, πλησίον δὲ τοῦ παραθύρου νεανίαν κρύπτοντα ἐντὸς τῶν χειρῶν τοο τὸ ὠχρὸν καὶ δακρύβρεκτον πρόσωπόν του. Αἱ δύο κυρίαι ἢ μᾶλλον αἱ δύο γεροντοκόραι, διότι οὐδέποτε ὑπανδρεύθησαν, εἰσὶν αἱ θεῖαι τῆς μακαρίτιδος, αἱ δύο μόναι συγγενεῖς αἵτινες τῇ ἐπιζοῦν. Ὁ νεανίας ἦτο μνηστὴρ αὐτῆς.

— Ἡσύχασε, ἀτυχῆ μου Ἀλβέρτε, εἶπεν ἡ θεία ἀριθ. 1 τῷ νεανίᾳ, φέρουσα εἰς ἑκάστην στιγμὴν τὸ ρινόμακτρόν της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ναί, ἡσύχασε, καὶ μὴ λησμόνει ὅτι ἔχεις οἰκογένειαν δι' ἣν ἡ ζωή σου καὶ ἡ ὑγεία σου εἶναι πολύτιμοι.

— Ἔχεις βέβαια πολὺ δίκαιον νὰ κλαίῃς καὶ νὰ στενάζῃς, ὑπέλαβεν ἡ θεία ἀριθ. 2. Νομίζεις λοιπὸν ὅτι καὶ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἐπίσης ; Ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσον μᾶς ἦτο προσφιλὴς ὁ ἄγγελος αὐτός ! Ἀλλ' ὁ Θεὸς τὸν ἠθέλησε, καὶ καθῆκον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ ὑποταχθῇ ἔστω καὶ ἂν ἡ καρδία του μέλλει νὰ συντριβῇ.

Αἱ δύο θεῖαι ὠλόλυξαν τόσον δυνατὰ ὥστε τὰ κυνάρια κατακεκλυμένα ἐπὶ τῶν γονάτων των, συγκινηθέντα καὶ αὐτά, ἤρξαντο νὰ ὑλακτῶσι λίαν.

Ὁ Ἀλβέρτος ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν.

— Παντοδύναμε Θεέ ! ἀνέκραξε τότε ἡ θεία ἀριθ. 1, καλὲ δὲν σαρώνουν ὅλα αὐτὰ τὰ φύλλα διὰ νὰ συγυρίσουν ὀλίγο τὸ σπίτι. Εὐτυχῶς τώρα δὲν θὰ ἔχωμεν πλέον κηδεμόνα διὰ νὰ μᾶς ἀνοίγῃ διὰ κάθέ τι καυγάδες.

— Ναί, ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσον ὑπέφερα νὰ βλέπω αὐτὸ τὸ τὸ σπίτι εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν ! προσέθηκεν ἡ θεία ἀριθ. 2. Ἀλλὰ τώρα ποῦ εἴμεθα κυρίαι, τὰ πράγματα θὰ γίνουν ἀλλέως. Ποῦ θὰ κατοικήσωμεν, ἀγαπητή μου ἀδελφή ; Φρονῶ ὅτι αὐτὸ τὸ οἴκημα μᾶς ἁρμόζει πολὺ καλά. Ὦ ! ναί, θὰ εἴμεθα πολὺ εὐχαριστημέναι νὰ ἔχωμεν ὅλα ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μας. Καὶ ἄλλως τε πόσον θὰ χαρῶμεν διώκουσαι τὸν κηδεμόνα τώρα ὅτε ἡ ἀνεψιά μας ἀπέθανε !

Ἐν τῇ συνδιαλέξει ταύτῃ καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀπότομον διακοπὴν τῶν λυγμῶν, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἀλβέρτος ἐξῆλθεν, ἀκόπως ἐννοεῖται ὅτι αἱ δύο γεροντοκόραι ἦσαν κληρονόμοι τῆς οἰκίας, ἥτις ἔκειτο εἰς καλὴν θέσιν, ἦτο καλῶς ᾠκοδομημένη καὶ εἶχε μέγιστον εἰσόδημα.

(ἕπεται συνέχεια)

Γ. Α. ΒΛΛΑΒΑΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΝ

ΕΛΕΝΗΝ ΣΤΟΥΠΑΘΗ

† 4 Ἰουλίου 1886

Ἔφυγεν ἐκ τοῦ προσκαίρου τούτου κόσμου ἡ μορφή της,
Λέξιν δὲν θὰ εἴπουν πλέον τὰ ἁγνὰ ἐκεῖνα χείλη,
Εἰς τὸν Πλάστην της ἀπῆλθεν ἡ ἀγγελικὴ ψυχή της
Νὰ ἀναπαυθῇ ζητοῦσα.....Καὶ τῶν οὐρανῶν ἡ πύλη
Ἤνοιξεν· καὶ τῶν Ἀγγέλων ἔμελπεν ἡ ἁρμονία
«Αἰωνία σου ἡ μνήμη ! αἰωνία ! αἰωνία !»

* * *

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ Ἥρωες τοῦ Γκριτζοβάλη (Εἰς Κυπαρίσσιος) Μυθάρια ἔμμετρα (Σ. Κδ.)—Ἐμμελίνα, συνέχ. (Γ. Μάνεσης)—Ἔνσφάλμα γονέων ἢ ὁ ἔρως τιμωρὸς, διήγημα (Λεωνίδας Χ. Ζώης).—Ὁ νεκροθάπτης διήγημα συν. (Γ. Α. Βαλαβάνης)